

af de økonomiske og sociale forhold i verden, der er nyttig ikke blot for deltagerne i konferencen, men for enhver, der søger viden på dette felt, og det er grunden til, at de skandinaviske lande efter tur lader foretage en oversættelse af generaldirektørens rapport til et af deres sprog.

Jeg vil begynde med at henvise til de grundlæggende betragtninger, der er anført på side 2 i rapporten, hvor der på overbevisende måde er givet udtryk for forbindelsen mellem en forbedring på lang sigt af de sociale forhold i hele verden og tilvejebringelsen af en varig fred. Generaldirektøren anmoder regeringerne om i særdeleshed at betænke vigtigheden af at styrke ILOs praktiske, udgømatisk indstilling til problemerne på et tidspunkt, da løsningen af de sociale problemer hemmes af indrepolitisk stridigheder og international spænding. Den danske regering vil gerne på det kraftigste støtte bevarelsen af denne tradition, som i særlig grad er typisk for ILO.

Herefter henleder jeg opmærksomheden på side 13 og følgende sider. Generaldirektøren fremhæver klart de enkelte landes økonomiske afhængighed af hinanden. Det siger sig selv, at den danske regering også er levende interesseret i den økonomiske udvikling udenfor Danmark. Danmark er faktisk mere afhængig af svingningerne i verdensøkonomien end de fleste andre lande. På det økonomiske område er det vort mål ikke blot at fremme produktionen, men også at sikre beskæftigelsen, således som det er udtalt i indledningen til en konvention, som i år er afsluttet mellem Norge, Sverige og Danmark, og hvorefter visse hindringer for arbejdskraftens bevægelighed mellem de 3 skandinaviske lande er ryddet af vejen.

Det danske arbejdsmarked har i de seneste år været præget af stor stabilitet. Jeg tror, dette er resultatet af en bevidst politik fra hovedorganisationernes side. Det seneste betydningsfulde udtryk for denne politik er afslutningen af en 2-årig kollektiv overenskomst, der praktisk talt dækker hele det danske arbejdsmarked. Denne overenskomst trådte i kraft for kun godt 2 måneder siden og indeholder ikke blot, således som det var tilfældet med de tidligere overenskomster, bestemmelser om en automatisk lønregulering, men også om en lønforhøjelse på 3 pct. Dette medfører naturligvis stabilitet på arbejdsmarkedet og utvivlsomt en højnelse af arbejdernes levestandard.

Det er vist unødvendigt at sige, at for samfundet som helhed er dette ikke tilstrækkeligt. Således som det er fremhævet i rapporten, bør denne højnelse af arbejdernes levestandard gå hånd i hånd med en forøgelse af produktiviteten, og derfor søger den

danske regering med støtte fra såvel arbejdsgiver- som arbejderside at fremme egnede foranstaltninger til en forøgelse af produktiviteten indenfor dansk industri og landbrug. Disse foranstaltninger iværksættes blandt andet gennem 2 fælleskomiteer, der er nedsat af henholdsvis handelsministeriet og landbrugsministeriet.

Som så ofte fremhævet er spørgsmålet om økonomisk tryghed efter den sociale lovgivning en vigtig faktor ved bedømmelsen af arbejdernes levestandard, og jeg skal derfor kort omtale den seneste udvikling i Danmark på dette felt. Der er fornylig fremkommet en redegørelse for den socialpolitiske udvikling efter gennemførelsen af den vigtige omdannelse og koordinering af den danske sociallovgivning i 1933. Jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg vil dog gerne bemærke, at i forhold til stigningen i nettonationalindtægten fra 5 100 mill. kr. i 1934—35 til 20 600 mill. kr. i 1951—52 er de sociale udgifter, taget i videste forstand, steget fra 7,7 til 9,5 pct. af nationalindtægten.

Forsåvidt angår udviklingen indenfor boligpolitikken, der er rapportens hovedpunkt, vil jeg gerne nævne, at der i årene 1935—39 gennemsnitligt blev opført ca. 22 000 lejligheder om året i Danmark. Dette tal faldt naturligvis stærkt i krigsårene. Til trods for store vanskeligheder steg boligproduktionen atter gradvis i efterkrigsårene, indtil den i 1948 nåede op på førkrigsniveauet, d. v. s. ca. 20 000 fuldførte lejligheder pr. år. Siden da har den årlige boligproduktion været noget varierende, omend med stigende tendens.

Staten har ydet omfattende finansiel støtte til boligbyggeriet i form af lån på lempelige vilkår. Lånene er størst til kooperative og sociale boligselskaber og noget mindre til private bygherrer.

Med hensyn til betydningen af offentlig støtte til boligbyggeriet kan det anføres, at i 1953 blev der fuldført 18 000 lejligheder i bymæssige bebyggelser. Heraf blev 7 pct. opført af private uden statslån, resten med statslån, hvoraf 45 pct. blev opført af private bygherrer, 44 pct. af boligselskaber og 4 pct. af kommuner. I samme år blev der ydet nye statslån til en rente, der udgjorde ca. $\frac{1}{3}$ af renten i det åbne marked, til opførelse af ca. 21 000 lejligheder til et samlet beløb af 425 mill. kr. eller 61 mill. dollars.

Som andre midler til imødegåelse af vanskelighederne kan jeg nævne, at man har søgt at rationalisere byggevirksomheden, at finde udveje til at gennemføre denne virksomhed hele året rundt til trods for de kolde vintre, og at man eksperimenterer med nye byggemetoder, som ikke kræver beskæftigelse af faglærte bygningshåndværkere, som der er mangelfuld på.